



Szent Erzsébet-napi körlevél 2011

Kedves Testvérek!

Árpád-házi Szent Erzsébet évről-évre visszatérő ünnepe alkalom számunkra, hogy figyelmünket a hitünkéből fakadó tanúságtételre irányítsuk, amelynek igen fontos megnyilvánulása egyházunk karitatív szolgálata. Szent Jakab apostol figyelmeztet bennünket, hogy *Hitünk tettek nélkül holt dolog lenne* (vö. Jak 2,17).

Szentatyánk, XVI. Benedek pápa így ír erről *Deus caritas est* kezdetű enciklikájában: „Az Egyház lényege hármasságban mutatkozik meg: Isten Igéjének hirdetése (*kerygma-martyria*), a szentségek ünneplése (*leiturgia*), a szeretet szolgálata (*diakónia*). E három feladat kölcsönösen föltételezi egymást, és nem szakíthatók el egymástól. A szeretetszolgálat az Egyház számára nem valamiféle jótékonyosság, amit másokra is rá lehetne bízni, hanem a lényegéhez tartozik, tulajdon lényegének mellözhetetlen kifejezése” (*Deus caritas est* 25).

Az egyház történelmében a kezdetektől fogva jelen van a szeretetszolgálat. Az apostoli testület a missziós parancsnak eleget téve hirdette az evangélium örömhírét, de emellett a szegények, rászorulóknak szolgálatára is volt gondjuk. Amikor az igehirdetés feladata veszélyeztette a szegények szolgálatára szánt időt (ApCsel 6,1), megszületett a diakónusi testület, „mely az egyház egyik lényeges feladatát – a rendezett felebaráti szeretetet – valósította meg” (*Deus caritas est* 21). Ez a szolgálat nem pusztán öncélú segítség, hanem Isten Országának hirdetése tettekben megnyilvánulva.

Az egyház karitatív tevékenysége már a kezdeti időkben kivívta a pogányok csodálatát is, és figyelmüket a keresztény közösségre irányította. Kétezer éves történelmünk során az egyház tagjai minden történelmi korban törekedtek szeretettel segíteni a rászorulókon, így téve tanúságot arról, hogy Krisztushoz tartoznak. Ha ez a szolgálat lankadni látszott, a Gondviselés olyan embereket hívott meg, akik a keresztény felebaráti szeretetben gyökeredző szeretetszolgálatot példamutatásukkal felélesztették. Ma sokakat közülük már szentként tisztelünk, mint szerzetesrendek alapítóit, szeretetszolgálatot elindító mozgalmak megszervezőit. Egyházunk evangelizációs, missziós küldetését a diakónia, vagyis a szeretetszolgálat tette hitelessé a világ szemében.

„A társadalom igazságos rendjének kérdése – történetileg nézve – az ipari társadalom 19. századi kialakulásával új helyzetbe került. A modern ipar kialakulása föloldotta a régi társadalmi struktúrákat, s a bérmunkások tömegével radikális változást okozott a társadalom fölépítésében” (*Deus caritas est* 26). Az új helyzetre reflektáló szociális témájú pápai enciklikák megalapozták a Karitászmegmozgulás megalakulását. Hazánkban 1900-ban Keresztény Karitászmegmozgulás címmel jelent meg Prohászka Ottokár írása, amely szintén előkészítette a mai értelemben vett Karitászmegmozgulás megszületését.

A Magyar Karitászmegmozgulást **Szerédi Jusztinián bíboros-prímás alapította meg 1931. szeptember 17-én**, melynek mintájára még abban az esztendőben minden egyházmegyében

megszülettek az egyházmegyei és a plébániai karitás szervezettek. A Karitás megalakulásának külön aktualitást adott a gazdasági világválság. 1938-tól a megszülető Actio Catholica-ba tagozódva végezte tovább áldásos munkáját a Magyar Karitás egészen 1950-ig, amikor is a kommunista diktatúra feloszlatta, és megtiltotta működését a többi egyházi szervezettel és szerzetesrenddel együtt. Hosszú kényszerű szünet után, a rendszerváltást követően 1991. június 14-én hivatalosan is újrászerveződött Katolikus Karitás néven, a Caritas Europa és a Caritas Internationalis tagjaként.

Idén kettős ünnepet ülünk: 80 éve született meg hazánkban a Karitás mozgalom, és 20 éve indulhatott újra útjára a Katolikus Karitás, amely 2001-óta Caritas Hungarica néven tevékenykedik a szeretetszolgálatban, folytatva egyházunk kétezer éves hagyományát.

Az újraindulás óta eltelt 20 évben a Karitás igyekezett helytállni minden olyan esetben, amikor a szegénység vagy a természeti katasztrófák családokat krízishelyzetekbe sodortak. A kedves hívek adományai adják minden esztendőben az anyagi alapot a sokrétű karitás munkához, amelynek során éhezőkön segítenek, fagyhaláltól mentenek meg embereket, vagy egzisztenciálisan krízishelyzetbe került családokat segítenek át a leküzdhetetlenek látszó adósságcsapdákon. A Karitás nem vállalhatja fel a családfenntartó szerepet, de segít a nehéz helyzetbe került embereknek, hogy később gondoskodni tudjanak önmagukról.

A Karitás csak akkor tud segíteni, ha az ehhez szükséges anyagiakkal rendelkezik. Hálásan köszönjük a kedves hívek adományait, amit sokszor erejükön felül adnak, hogy segíteni tudjunk. Köszönjük azon cégek segítségét is, akik a Karitás által juttatják el a rászorulóknak szánt felajánlásait, bizalmuk a Karitás munkájának elismerése is egyben.

Köszönetünket fejezzük ki a Karitás 700 csoportjában segítő mintegy tízezer önkéntesének, a karításban dolgozó munkatársaknak és igazgatóknak, akik nélkül karitatív szeretetszolgálatunk nem juthatna el a rászorulókhöz.

Ma családok ezrei éppúgy a gazdasági világválság keresztjeitől szenvednek, mint amikor 80 évvel ezelőtt megszületett hazánkban a Karitás. **Biztatjuk tehát azokat a plébániákat, ahol még nincs jelen a Karitás, hogy alakítsák meg karitás csoportjukat, hiszen velük még hatékonyabb lehet szeretetszolgálatunk.**

Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódva kérjük a kedves testvéreket, hogy imáikkal és persely adományaikkal támogassák a Karitás munkáját. Megköszönve adományaikat és bátorítva a megalakuló plébániai karitás csoportokat, Szent Pál apostol szavai lelkesítsenek a szeretetszolgálat támogatásakor: Caritas Christi urget nos! – Krisztus szeretete sűrget bennünket!

Budapest, 2011. Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepén

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Ezt a körlevelet 2011. november 20-án, vasárnap kérjük felolvasni a katolikus templomokban a szentmiséken.